Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 228 087 van 28 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST**
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2019 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 oktober 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en van de beslissing van dezelfde datum tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2019 om 11.30 uur.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 3 april 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verweerder stelde na een consultatie van het visuminformatiesysteem vast dat door de Nederlandse ambassade te Ghana aan verzoeker een visum type C werd afgeleverd dat geldig was van 14 november 2018 tot 14 december 2018.

1.3. Op 20 mei 2019 verzocht verweerder de Nederlandse autoriteiten om verzoeker, met toepassing van artikel 12.4 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), over te nemen.

1.4. De Nederlandse autoriteiten willigden het overnameverzoek in op 15 juli 2019.

1.5. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 17 oktober 2019 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 22 oktober 2019 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : [F.]
voornaam : [V.B.]
[…]
nationaliteit : Liberia

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Nederland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12§4 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

[…]

De heer [F.V.B.], hierna de betrokkene, verklaarde de Liberiaanse nationaliteit te hebben. Op 01.04.2019 meldde hij zich voor de eerste keer aan bij onze Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) waarbij hij de intentie kenbaar maakte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 03.04.2019 diende betrokkene dit verzoek ook effectief in. De betrokkene was hierbij niet in het bezit van identiteitsdocumenten die zijn identiteit konden staven.

Op 03.04.2019 werd de betrokkene bij de DVZ gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij legde wederom geen identiteitsdocumenten neer maar toonde wel een foto van zijn geboorteakte van Liberia met nummer […]. Hij dacht dat ze gestolen werden. Tijdens het gehoor verklaarde hij dat hij Liberia had verlaten in 11.2018 met het vliegtuig naar Nederland. Hij had om deze reis te kunnen maken een vals paspoort gebruikt om zo een visum te bekomen, dit op naam van [T.A.] ([…]). Op 29.03.2019 verliet hij Nederland en nam hij de trein naar België. Hij verklaarde verder dat hij zijn echt en zijn vals paspoort had verloren in België.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de betrokkene tot op heden nog geen verzoek om internationale bescherming had ingediend in een van de Dublin-lidstaten. In het VIS kwam evenwel volgende resultaat naar boven namelijk een visum type C kort verblijf, afgeleverd door de Nederlandse ambassade in Ghana, Accra voor de periode 14.11.2018 – 14.12.2018 op naam van [T.A.] ([…]). Verder konden geen andere resultaten gevonden worden in het Eurodac-systeem noch in het VIS.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij zijn vader wou vinden.

Hij verzette zich tegen een overdracht naar Nederland omdat het zijn bedoeling was om naar België te komen en zijn vader te vinden. Hij wil in België blijven en zijn vader vinden.

De betrokkene verklaarde, naast zijn vader ([F.,B.]), geen andere familie- of gezinsleden te hebben in België, de EU of een andere Dublin-lidstaat. Betrokkene is niet getrouwd noch heeft hij kinderen.

Op 20.05.2019 werd voor betrokkene een overnameverzoek gericht aan de Nederlandse instanties. Op 25.09.2019 stemden de Nederlandse instanties […] in met een overdracht van de betrokkene, gekend onder de alias: [T.A.], op grond van artikel 12§4 van de Verordening 604/2013.

Advocaat van betrokkene, Meester [V.], zond de DVZ een schriftelijke tussenkomst op 16.09.2019. Hierin riep hij de DVZ op om het verzoek van zijn cliënt in België te behandelen omwille van de slechte opvangcapaciteiten en het vasthoudingsbeleid van Nederland. Om dit te staven citeerde advocaat van betrokkene een persartikel van Les Echos, dat niet zonder meer als objectief en accuraat kan beschouwd worden vermits de correctheid en objectiviteit van de vermelde feiten in dit artikel niet altijd kan bewezen worden. Het schets bovendien ook de algemene situatie en is daarom niet per se van toepassing op de individuele situatie van betrokkene.

Vervolgens wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal – en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een

risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Nederland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hoewel zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Nederland voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, mag dit er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. Het loutere feit dat hij niet naar Nederland wil gaan omdat zijn vader in België is en dat betrokkene dat als verzet inriep tijden zijn gehoor kan niet gerechtvaardigd worden. Dit is bovendien ook het enige verzet dat betrokkene aantekende tegen zijn overdracht naar Nederland.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat Nederland, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Nederland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij dat Nederland, net als België, verzoeken om internationale bescherming ook onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Zoals reeds vermeld stemden de Nederlandse instanties in met een overname van betrokkene op basis van artikel 12§4 van de Verordening 604/2013. Dit artikel stelt: " Wanneer de verzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten." Gezien betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming indiende binnen de 6 maanden na het verlopen van zijn Schengenvisum voor Nederland, komt de verantwoordelijkheid van betrokkene effectief aan Nederland toe. De loutere afgifte van het Schengenvisum aan betrokkene is voldoende grond is om de verantwoordelijkheid van Nederland vast te stellen voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.
We benadrukken verder ook dat het akkoord op basis van 12§4 van de Verordening 604/2013 ook impliceert dat betrokkene na overdracht aan Nederland de mogelijkheid zal hebben om een verzoek om internationale bescherming in te dienen indien hij dat wenst. Indien betrokkene besluit een verzoek om internationale bescherming in te dienen bij de Nederlandse autoriteiten zal dit verzoek door de Nederlandse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Nederland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.
Het AIDA-rapport bevestigt ook dat als betrokkene wordt overgedragen naar Nederland en hij beslist om een nieuw verzoek in te dienen dat hij dan de standaard procedure van een verzoek om internationale bescherming zal volgen (pagina 37).

Advocaat citeerde verder het rapport van Amnesty International van 2017/2018 waarin vermeld[…] staat dat meer en meer mensen worden vastgehouden in detentiecentra. Echter, dit heeft betrekking op migranten die niet in het bezit zijn van geldige documenten. In casu, heeft Nederland akkoord gegeven voor de overname van betrokkene. Betrokkene kan zich na een overdracht aan Nederland, aanmelden

bij de Nederlandse asielinstanties om een verzoek om internationale bescherming in te dienen als hij dit wenst. Wanneer hij dit verzoek heeft ingediend zal hij gemachtigd zijn om op Nederlands grondgebied te verblijven en niet vastgehouden worden in een detentiecentrum omwille van het feit dat hij geen documenten in zijn bezit zou hebben. Het rapport over Nederland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Angelina van Kampen, Merlijn Bothof, Aya Younis, Lianne Hooijmans , Geert Lamers, Daan Bes, Stefanie Pijnenburg, Eglantine Weijmans and Wilma Klaassen, "Asylum Information Database - National Country Report - The Netherlands", update 2018, laatst geüpdatet in april 2019, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) (pagina 73-75) vermeldt eveneens het wettelijk kader van de twee klassieke vormen van vasthouding: aan de grens en op het grondgebied. Betrokkene zal niet onder deze categorieën vallen als hij over geldige documenten beschikt en als hij een verzoek in Nederland indient zoals we kunnen lezen onder de voorwaarden in het rapport. Stel dat betrokkene toch niet over de nodige documenten zou beschikken moeten we benadrukken dat vasthouding een laatste redmiddel is in Nederland en dat eerder geopteerd wordt voor alternatieve vormen van vasthouding zoals de beperking van de bewegingsvrijheid. Een persoon die vastgehouden wordt zal ook altijd gehoord worden in het kader van zijn vasthouding bij wijze van juridische toetsing (pagina 81). Hij kan ook beroep doen op juridische bijstand die bekostigd wordt door de Nederlandse instanties.

Advocaat van betrokkene citeerde eveneens het AIDA-rapport verwijzende naar het feit dat verzoekers van internationale bescherming een sociale uitkering krijgen die slechts 30% bedraagt van wat een Nederlandse staatsburger krijgt (pagina 61). Echter, het AIDA-rapport geeft zelf toe dat het moeilijk is om deze bedragen te vergelijken gezien verzoekers om internationale bescherming eveneens opvang en andere voordelen krijgen in Nederland.

Verder verklaarde betrokkene zoals reeds vermeld dat zijn vader reeds in België woont en dat hij hem graag wil terugvinden gezien hij hem tot nu toe nog niet gevonden heeft. Hij was evenwel niet zeker of hij al dan niet de Belgische nationaliteit reeds had verkregen, gezien hij nog klein was toen zijn vader is vertrokken. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende vader van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013, gezien betrokkene meerderjarig is en de vader van betrokkene zich niet in de situaties bevindt zoals beschreven in artikel 9 en 10, wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16§1, 17§1 en 17§2 - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17§1, de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17§2 stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene, Nederland verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale behandeling en dat de Nederlandse instanties niet aan België hebben gevraagd het verzoek van betrokkene met toepassing van artikel 17§2 te behandelen en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid.

Artikel 16§1 bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16§1 stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Hierbij vermelden we dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben. Hij vermeldde evenmin medische of psychologische problemen betreffende zijn in België verblijvende vader. We wensen ook te benadrukken dat tot op heden in het kader van de procedure van betrokkene om internationale bescherming geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent zijn fysieke of mentale gezondheidstoestand of die van zijn in België verblijvende vader. Daarnaast merken we op dat betrokkene geen gewag maakte van een afhankelijkheidsrelatie tussen

zijn en zijn in België verblijvende vader gebaseerd op werkgelegenheid, administratieve bijstand, financiële en sociale steun en integratie.
Aldus werden er in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Nederland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Nederland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Nederland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België. We verwijzen hieromtrent ook naar het AIDA- rapport over Nederland: "The relevant legal provision can be found in Article 9§1 e RVA. This provision is further elaborated in the Healthcare for Asylum Seekers Regulation (Regeling Zorg Asielzoekers). According to the latter, asylum seekers have access to basic health care. This includes inter alia, hospitalisation, consultations with a general practitioner, physiotherapy, dental care (only in extreme cases) and consultations with a psychologist. If necessary, an asylum seeker can be referred to a mental hospital for day treatment. There are several institutions specialised in the treatment of asylum seekers with psychological problems, such as Phoenix " (AIDA-rapport, p. 68). Het AIDA-rapport stelt dus dat verzoekers om internationale bescherming toegang hebben tot basisgezondheidszorg. Hieruit kan afgeleid worden dat betrokkene steeds een arts kan consulteren in Nederland indien nodig. Verder houdt deze basisgezondheidszorg ook een consultatie bij de psycholoog. Bijgevolg kan gesteld worden dat een terugkeer naar Nederland geen schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-handvest inhoudt.

Tot slot maakte betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud noch zijn advocaat geen gewag van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Nederland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakte dat hij door een overdracht aan Nederland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17§1 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Nederlandse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12§4 van Verordening 604/2013.

De Nederlandse autoriteiten worden tenminste 3 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar Nederland waar hij aan de bevoegde Nederlandse autoriteiten zal worden overgedragen."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.6. Op 17 oktober 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tevens de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. Deze

beslissing, die verzoeker ook op 22 oktober 2019 ter kennis werd gebracht, vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Rechtsmacht van de Raad

Inzake de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 51/5, § 4, derde lid van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij reeds is vastgehouden en dat de eerste bestreden beslissing bijgevolg op korte termijn kan worden uitgevoerd.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 17.2, tweede lid van de verordening nr. 604/2013 en van de voorzorgs- en zorgvuldigheidsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Dat een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot vasthouding hem bekendgemaakt werd.

Dat deze litigieuze beslissing zich op meerdere motieven grondt.

Dat deze verschillende motieven geanalyseerd dienen te worden.

A. Wat betreft de toestemming tot terugname van de Nederlandse autoriteiten.

Overwegende dat tegenpartij preciseert dat : "

Op 03.04.2019 werd de betrokkene bij de DVZ gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij legde wederom geen identiteitsdocumenten neer maar toonde wel een foto van zijn geboorteakte van Liberia met nummer […]. Hij dacht dat ze gestolen werden. Tijdens het gehoor verklaarde hij dat hij Liberia had verlaten in 11.2018 met het vliegtuig naar Nederland. Hij had om deze reis te kunnen maken een vals paspoort gebruikt om zo een visum te bekomen, dit op naam van [T.A.] ([…]). Op 29.03.2019 verliet hij Nederland en nam hij de trein naar België. Hij verklaarde verder dat hij zijn echt en zijn vals paspoort had verloren in België.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de betrokkene tot op heden nog geen verzoek om internationale bescherming had ingediend in een van de Dublin-lidstaten. In het VIS kwam evenwel volgende resultaat naar boven namelijk een visum type C kort verblijf, afgeleverd door de Nederlandse ambassade in Ghana, Accra voor de periode 14.11.2018 – 14.12.2018 op naam van [T.A.] ([…]). Verder konden geen andere resultaten gevonden worden in het Eurodac-systeem noch in het VIS.

Dat zij eraan toevoegt dat : "

Op 20.05.2019 werd voor betrokkene een overnameverzoek gericht aan de Nederlandse instanties. Op 25.09.2019 stemden de Nederlandse instanties stemden in met een overdracht van de betrokkene, gekend onder de alias: [T.A.], op grond van artikel 12§4 van de Verordening 604/2013.

Overwegende dat verzoeker in Nederland geen enkele asielprocedure heeft ingediend.

Dat het enige element dat hem met Nederland verbindt zijn visum is, op basis waarvan de Nederlandse autoriteiten hun toestemming gaven.

Dat erop gewezen moet worden dat verzoeker op basis van een valse identiteit in Nederland een visum verkreeg.

Dat men zich daarom kan afvragen of de Nederlandse autoriteiten hun toestemming konden geven in het licht van alle elementen van het dossier, wat niet het geval blijkt te zijn.

Dat artikel 17, §2, al.3 van de Verordening 604/2013 voorziet dat :

« De aangezochte lidstaat verricht alle verificaties die nodig zijn om de aangevoerde humanitaire gronden te onderzoeken en geeft binnen twee maanden na ontvangst van het verzoek een antwoord aan de verzoekende lidstaat via „DubliNet", het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003. In geval van een afwijzing wordt vermeld om welke redenen het verzoek wordt geweigerd."

Dat in casu, voor zover zij over onjuiste informatie beschikten, men niet goed inziet hoe de Nederlandse autoriteiten tot de nodige verificaties konden overgaan.

Dat het geviseerd artikel dus geschonden wordt.

B. Wat betreft het gebrek aan motivering betreffende de niet toepassing van artikel 9 van de verordening 604/2013.

Overwegende dat de vader van verzoeker Belg is en sinds 1997 in België leeft, waar hij een asielaanvraag indiende.

Dat tegenpartij aanvoert dat verzoeker niet onder de werkingssfeer valt van artikelen 9 en 10 van de verordening 604/2013 die gezinsleden betreft, of een persoon die internationale bescherming geniet, of een persoon die om internationale bescherming verzoekt.

Dat zij ook van mening is dat hij niet onder de werkingssfeer van artikel 16 van de vermelde verordening valt.

Dat artikel 9 van de verordening 604/2013 nochtans stelt : « Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen ».

Dat verzoeker bij lezing van de beslissing van tegenpartij in de onwetendheid verkeert van de elementen die aan tegenpartij toelaten te overwegen dat artikel 9 niet toegepast dient te worden.

Dat het feit dat de vader van verzoeker over de Belgische nationaliteit geen beletsel vormt om te oordelen dat hij eerst niet over een vluchtelingenstatus genoot.

Dat de beslissing van tegenpartij deze kwestie echter niet overweegt.

Dat zij zodoende in haar verplichting tot uitdrukkelijke motivering, en haar voorzorgs- en zorgvuldigheidsplicht tekortschiet en de in het middel beoogde beschikkingen schendt.

Dat België zich zo voor de behandeling van haar aanvraag in België verantwoordelijk dient te verklaren.

C. De familie van verzoeker

Overwegende dat verzoeker zo in België een vader, een schoonmoeder en vijf halfbroers en zusters heeft.

Dat tegenpartij van mening is dat hiermee geen rekening gehouden moet worden.

Dat België op grond van artikel 8 van het EVRM echter toepassing moet maken van de soevereiniteitsclausule, en zich verantwoordelijk moet verklaren.

Dat er geen reden is om het bestaan van een kerngezin in de zin van artikel 8 EVRM in twijfel te trekken.

Dat deze Rechtsmacht het negeren van de familiale toestand door tegenpartij al bestrafte, namelijk bij arrest nr. 167.719 van 17 december 2016.

Dat tegenpartij weet dat verzoeker in BELGIE een kerngezin heeft gevormd, gezien dit uitdrukkelijk blijkt uit het formulier "recht om te worden verhoord".

Dat dit ook blijkt uit de ratio legis van verordening 604/2013 die op het oog heeft de families niet te scheiden; considerans nr 15 van de verordening stelt zo :

« De gezamenlijke behandeling van verzoeken om internationale bescherming van de leden van een gezin door dezelfde lidstaat zorgt ervoor dat de verzoeken grondig worden behandeld en de beslissingen daarover coherent zijn en dat gezinsleden niet van elkaar worden gescheiden ».

Dat verzoeker zo naar arrest NIEMIETZ t/DUITSLAND van 16 december 1992, Reeks A, nr. 251-B, pagina 33, §29 verwijst, die namelijk door de arresten HALFORD t/het Verenigd Koninkrijk van 27 juni 1997 gevolgd wordt, in dewelke het Hof, al stellend dat het "noch mogelijk, noch nodig" is het begrip van "privéleven" op uitvoerige wijze te trachten te definiëren, geoordeeld heeft dat het te restrictief is deze tot een "intieme kring" te beperken, waarin eenieder zijn persoonlijk leven op zijn wijze mag leiden, en de totaliteit van de wereld buiten deze kring uit te sluiten. Het recht op de eerbieding van het privéleven moet eveneens in een zekere mate het recht voor de persoon om relaties met zijn medemensen aan te knopen en te ontwikkelen omvatten, inbegrepen in het beroeps- en handelsdomein.

Dat, het Europese Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest JOSEPH van 27 februari 2014 (verz. Nr. 70055/10), voor iedere persoon die een schending van artikel 8 van het EVRM deed gelden, een recht instelde op een effectief beroep « La Cour considère que la requérante avait prima facie des griefs défendables à faire valoir devant les juridictions internes tant sous l'angle de l'article 3 que de l'article 8 de la Convention et que, par conséquent, l'article 13 s'applique ».

Dat verzoeker op grond van het recht op een effectief beroep, bijgevolg elk middel kan doen gelden dat van dien aard is om het werkelijk bestaan van zijn kerngezin aan te tonen.

Dat artikel 8 EVRM, zoals geïnterpreteerd door het Europese Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Hamidovic van 04 december 2012 (verz. nr. 31956/05) het kerngezin beschermt.

Dat het Hof in dit arrest verklaarde dat de beslissingen die de Staten inzake immigratie nemen een inmenging kunnen zijn in de uitoefening van het recht op de eerbiediging van het privé- en gezinsleven, beschermd door artikel 8§1 EVRM, namelijk wanneer de betrokkenen in de staat die ze onthaalt voldoende sterke persoonlijke of familiale banden hebben die door deze verwijderingsmaatregel zwaar aangetast kunnen worden ».

Dat bestreden beslissing bijgevolg duidelijk een inmenging in het recht op de eerbiediging van het familie- en privéleven van de verzoeker is, zoals door artikel 8 EVRM tot regel verheft.

Dat deze inmenging slechts toegelaten is indien deze evenredig is met het nagestreefd doel.

Dat dit in casu duidelijk niet het geval is.

Dat het Europese Hof voor de Rechten van de Mens criteria vaststelde om de evenredigheid van de maatregel te beoordelen.

Dat het Europese Hof voor de Rechten van de Mens in haar arrest Hamidovic t/ Italië de criteria uitwerkt die in aanmerking genomen moeten worden om te oordelen of een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker, zoals beschermd door artikel 8 EVRM al dan niet evenredig is.

Dat de criteria de volgende zijn :

- *De aard en ernst van de begane inbreuk;*

- *De duur van het verblijf van betrokkene in het land waaruit hij verdreven moet worden;*

- *Zijn familiale situatie (in voorkomend geval, de duur van zijn huwelijk);*

- *De eventuele geboorte van kinderen uit het huwelijk, hun ouderdom;*

- *De omvang van de betrekkingen die betrokken personen met de betrokken verdragsluitende Staat hebben;*

- *De vraag of er al dan niet onoverkomelijke hindernissen bestaan die de familie beletten om in het land van herkomst te leven;*

- *De vraag of het betrokken familieleven uitgroeide toen de betrokken personen wisten dat de situatie van een van hen ten aanzien van de immigratieregels van dien aard was dat het onmiddellijk duidelijk werd dat het handhaven van dit gezinsleven binnen het Gastland van meet af aan een precair karakter zou vertonen (arrest Hamidovic van 04 december 2012 verz. Nr31956/05).*

Dat aan verzoeker in casu niets verweten kan worden.

Dat tegenpartij het vasthouden rechtvaardigt door een vluchtrisico in hoofde van verzoeker in te roepen.

Dat voor zover zijn vader in België leeft, verzoeker er nochtans geenszins belang bij heeft om België te verlaten.

Dat de motivering van tegenpartij als clichématig voorkomt, en ontdaan van enige analyse van de individuele situatie van verzoeker.

Dat verzoeker bovendien stappen ondernam om zijn verblijf te regulariseren.

Dat de banden met België niet te ontkennen zijn.

Dat verzoeker in deze omstandigheden ertoe dwingen naar Nederland terug te keren de in het middel beoogde beschikkingen, en met name artikel 8 EVRM duidelijk zou schenden.

Dat de bestreden beslissingen, die geen rekening houden met dit privé- en gezinsleven ook de verplichting tot uitdrukkelijke motivering schenden zoals neergelegd in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, evenals in artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980.

Dat België zich verantwoordelijk moet verklaren voor de behandeling van de aanvraag krachtens artikel 17 §2."

3.3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *"afdoende"* zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk wordt uiteengezet op basis van welke juridische gronden en feitelijke vaststellingen verweerder van oordeel is dat de Nederlandse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming en hij derhalve naar dat land dient terug te keren. Verweerder heeft tevens uitdrukkelijk aangegeven waarom hij van oordeel is dat de bepalingen van de artikel 3 van het EVRM geen beletsel vormen om de eerste bestreden beslissing te nemen. Verweerder heeft eveneens toegelicht waarom het feit dat verzoeker aangaf dat zijn vader in België verblijft geen hinderpaal vormt om te besluiten dat de Nederlandse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De bewering dat verweerder zou hebben nagelaten om uiteen te zetten waarom verzoeker niet kan worden beschouwd als een gezinslid in de zin van de artikelen 9 en 10 van de verordening nr. 604/2013 mist feitelijke grondslag. Verweerder heeft immers duidelijk gemotiveerd dat *"betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013, gezien betrokkene meerderjarig is en de vader van betrokkene zich niet in de situaties bevindt zoals beschreven in artikel 9 en 10, wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn."*

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.3.2.2. In de mate dat verzoeker de motieven die aan de basis liggen van de eerste bestreden beslissing inhoudelijk in vraag lijkt te willen stellen voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een bestuurlijke beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Allereerst moet worden geduid dat het niet ter discussie staat dat in artikel 12.4, eerste lid van de verordening nr. 604/2013 is voorzien dat indien een vreemdeling een verzoek om internationale bescherming indient en hij houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat de lidstaat die de verblijfstitel of het visum heeft afgegeven verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek zolang de betrokken vreemdeling het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de Nederlandse autoriteiten aan verzoeker een visum hebben toegestaan en dat de

geldigheidsduur van dit visum nog geen zes maanden was verlopen op het ogenblik dat hij een verzoek om internationale bescherming in België indiende. Verweerder vermocht dan ook toepassing te maken van artikel 12.4, eerste lid van de verordening nr. 604/2013 en de Nederlandse autoriteiten te verzoeken om verzoeker over te nemen. Het feit dat verzoeker een visum verkreeg door gebruik te maken van een valse identiteit impliceert niet dat de bepalingen van 12.4, eerste lid van de verordening nr. 604/2013 niet van toepassing zouden zijn en dat de Nederlandse autoriteiten de mogelijkheid zouden hebben om, om deze reden, te weigeren hun verantwoordelijkheid op te nemen.

Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verweerder in het overnameverzoek alle nuttige elementen waarover hij beschikte aan de Nederlandse autoriteiten heeft overgemaakt om hen toe te laten de situatie te beoordelen. Een schending van artikel 17.2, tweede lid kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

Daarnaast moet worden gesteld dat de bepaling van artikel 17.2, derde lid van de verordening nr. 604/2013 slechts speelt indien een lidstaat een andere lidstaat *("de aangezochte lidstaat"*) vraagt om op humanitaire gronden de verantwoordelijkheid van een verzoek om internationale bescherming op zich te nemen. Deze situatie doet zich in voorliggende zaak niet voor. Verweerder heeft de Nederlandse autoriteiten niet verzocht om verzoeker over te nemen omwille van humanitaire redenen, doch omdat zij, gezien de afgifte van een visum en dus overeenkomstig artikel 12.4, eerste lid van de verordening nr. 604/2013, verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker kan dan ook niet nuttig verwijzen naar de bepalingen van artikel 17.2, derde lid van de verordening nr. 604/2013. Zelfs in het geval de Nederlandse autoriteiten geen volledige kennis zouden hebben van de juiste identiteitsgegevens van verzoeker, quod non, dan nog doet dat geen afbreuk aan het feit dat zij hem een visum hebben afgeleverd en verzoeker dus onder het toepassingsgebied van artikel 12.4, eerste lid van de verordening nr. 604/2013 valt.

Artikel 17.2, derde lid van de verordening nr. 604/2013 legt, gelet op het gebruik van het woord *"kan"* daarenboven geen enkele verplichting op aan een lidstaat. Uit dit artikel kan verzoeker dan ook niet rechtstreeks rechten putten.

Waar verzoeker verder verwijst naar de bepalingen van artikel 9 van de verordening nr. 604/2013 dient te worden opgemerkt dat deze bepalingen gelden *"wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat".* Verzoeker maakte evenwel niet aannemelijk dat een van zijn gezinsleden in België tot een verblijf is toegelaten ingevolge de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Hij gaf slechts aan dat hij een vader heeft in België maar deze nog niet kon terugvinden. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift nu stelt dat zijn vader de Belgische nationaliteit heeft kan de Raad slechts opmerken dat dit – zo deze bewering enige grond zou hebben – impliceert dat zijn vader op basis van zijn nationaliteit in België kan verblijven. Verzoeker lijkt ook voorbij te gaan aan het gegeven dat het begrip *"gezinslid"*, zoals bedoeld in de verordening nr. 604/2013, gedefinieerd is in artikel 2.g van voormelde verordening en dat meerderjarige kinderen niet in deze definitie zijn opgenomen. De Raad kan niet inzien op welke basis verweerder zou dienen aan te nemen dat verzoeker, die bovendien verklaarde dat zijn vader hem op zeer jonge leeftijd verliet en die in België in een centrum van het Rode Kruis werd opgevangen, een lid van het gezin van zijn vader is en artikel 9 van de verordening nr. 604/2013 van toepassing zou kunnen zijn.

Het artikel 10 van de verordening nr. 604/2013 waarnaar verzoeker ook verwijst luidt als volgt:

"Wanneer een gezinslid van een verzoeker in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen."

Het kan volstaan vast te stellen dat verzoeker niet bewijst dat één van zijn gezinsleden in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen en dus niet blijkt dat deze bepaling in voorliggende zaak nuttig kan worden aangewend.

Daar ook niet wordt bewezen dat er tussen verzoeker en een in België verblijvend gezinslid enige vorm van afhankelijkheid bestaat kan niet worden vastgesteld dat verweerder verkeerdelijk zou hebben geoordeeld dat artikel 16 van de verordening nr. 604/2013 niet van toepassing is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 17.2 van de verordening nr. 604/2013 of van enige andere bepaling van deze verordening wordt niet aangetoond.

3.3.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betoogt verzoeker in wezen dat hij in België, naast zijn vader, ook een stiefmoeder en vijf halfbroers- of zussen heeft en verweerder dus zijn recht op een privé- en gezinsleven in het Rijk dient te respecteren.

Opdat verzoeker zich zou kunnen beroepen op het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, moet er in de eerste plaats echter kunnen worden vastgesteld dat verzoeker enig gezinsleven in de zin van deze verdragsbepaling heeft. Om tot het bestaan van een gezinsleven te kunnen besluiten dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende *"hecht"* is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht,* Brugge, die Keure, 2001, 404, randnr. 653). Uit de aan de Raad verstrekte inlichtingen blijkt dat verzoeker jaren van zijn vader gescheiden leefde, nu deze verzoeker verliet toen deze nog zeer jong was en een nieuw leven, zonder verzoeker, in België opbouwde. Er blijkt ook dat verzoeker die aangaf in november 2018 in Nederland te zijn aangekomen geen haast maakte om zijn vader in België te vervoegen. Hij verklaarde pas op 29 maart 2019 naar België te zijn gekomen. Hij stelde, bij zijn gehoor op 3 april 2019, dat hij nog op zoek diende te gaan naar zijn vader, dat hij diens adres niet kende, dat hij niet wist of zijn vader de Belgische nationaliteit verwierf en of zijn vader nog andere kinderen heeft. Er kan dan ook niet worden gesteld dat verzoeker een hechte relatie met zijn vader heeft. Het is voorts niet betwist dat verzoeker meerderjarig is en dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband tevens een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoeker, die werd opgevangen in een centrum van het Rode Kruis, toont deze afhankelijkheid evenwel niet aan. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de relatie tussen hem en zijn vader en diens gezinsleden dusdanig is dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

Verzoeker toont ook niet aan dat dat enig aspect van zijn privéleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM door de eerste bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. Deze beslissing verhindert, in tegenstelling tot wat hij laat uitschijnen, verzoeker geenszins om contacten te onderhouden met zijn vader en diens gezin of om met deze personen een (nieuwe) relatie op te bouwen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

3.3.2.4. Daar verzoeker niet aantoont dat verweerder enig bestaand privé- of gezinsleven, dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, valt onterecht uit het oog verloor kan hij ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder door dit te doen de artikelen 7, 74/13 of 74/14 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden. De Raad dient ook te duiden dat de artikelen 7, 74/13 of 74/14 van de Vreemdelingenwet, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, geen formele motiveringsplicht bevatten (cf. RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591).

3.3.2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker evenmin aantoont dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de eerste bestreden beslissing of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om deze beslissing te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissing niet degelijk werd voorbereid en niet is gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het voorzorgs- of zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het enig middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,	voorzitter
mevr. A. DE BONDT,	toegevoegd griffier

De griffier,	De voorzitter,
A. DE BONDT	G. DE BOECK